

18 iunie - 24 iunie

Răstignit și înviat

Textul de memorat: „*Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.»*” (Matei 28:18)

Într-un articol din luna octombrie 2011, cotidianul britanic *The Independent* întreba dacă cineva era dispus să-și doneze corpul pentru știință. Se spunea, mai departe, că oamenii de știință studiau metoda egipteană de mumificare și căutau un voluntar, suferind de o boală terminală, care era pregătit să își doneze corpul după moarte. Acești oameni de știință credeau, susținea reclama, că au descoperit secretul egiptenilor și că trupul mort „va fi conservat, probabil, pentru sute sau chiar mii de ani”.

Noi, creștinii, nu trebuie să ne îngrijorăm în ce privește conservarea trupului după moarte. Dumnezeu ne-a promis ceva cu mult mai bun. Moartea lui Isus, prin care a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, și apoi învierea Sa, ca „pârgha celor adormiți” (1 Corinteni 15:20), sunt o garanție suficientă că trupurile noastre vor fi transformate în trupuri care nu vor putrezi niciodată, pentru că vom trăi veșnic.

În această săptămână, când am ajuns la capitolele finale din Evanghelia după Matei, vom studia despre moartea și învierea Domnului nostru și despre speranța pe care ne-o oferă aceste două evenimente.

Duminică, 19 iunie - Isus sau Baraba?

1. Citește Matei 27:11-26. De ce au făcut iudeii această alegere și care au fost implicațiile ei?

Tâlharul Baraba era cel care ar fi trebuit crucificat pe crucea din mijloc. Este posibil ca tâlharii crucificați de o parte și de alta să fi fost asociații lui. Baraba nu era prenumele, ci numele lui de familie. Bar însemna „fiul lui”, așa cum Simon bar Iona însemna „Simon fiul lui Iona”, sau Bartolomeu însemna „fiul lui Tolomeu”. Baraba însemna „fiul lui *aba*”, adică „fiul tatălui”. Multe manuscrise timpurii menționează prenumele lui Baraba ca fiind Yeshua (Isus). Yeshua era un nume obișnuit la vremea aceea, care însemna „Yahweh mântuiește”. Astfel, numele lui Baraba mergea pe linia „Yahwe mântuiește, fiul tatălui”.

„Acest om pretinsese că este Mesia. El își arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obținea prin furt și jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, își câștigase simpatia poporului și stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice și împietrit, dedat la răscoală și cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om și nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezește simțul dreptății. În opoziție cu preoții și mai-marii norodului, el spera să le câștige simpatia pentru Hristos.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 635 (733)

Pilat a greșit. Dacă nu se află sub influența Duhului Sfânt, care convinge de păcat, oamenii vor face în mod inevitabil alegeri spirituale greșite, așa cum a făcut mulțimea aici. În cele din urmă, toți avem de ales între Hristos și Baraba, între Hristos și lumea coruptă, între viață și moarte. „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:19).

Analizează cu seriozitate alegerile pe care le faci și încearcă să sesizezi care îți este tendința - spre Hristos sau spre Baraba?

Luni, 20 iunie - Înlocuitorul nostru crucificat

2. Citește Matei 27:45-46. Care este semnificația strigătului de pe cruce al Mântuitorului?

Aici, Îl putem vedea pe Isus simțindu-Se abandonat de Tatăl Său. În tinericul care a învăluit țara în acel moment simboliza judecata divină (Isaia 13:9-16; Amos 5:18-20; Ieremia 13:16). Isus simțea în ființa Sa consecințele îngrozitoare ale păcatului, ale despărțirii totale de Tatăl. Pentru noi, El a suportat pedeapsa divină împotriva păcatului, pe care ar fi trebuit să o suportăm noi. „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă (Evrei 9:28; vezi și 2 Corinteni 5:21). Pe cruce, Isus a folosit limbajul din Psalmii 22:1, deoarece, într-un mod unic, El a trăit ceea ce trăiesc oamenii: despărțirea de Dumnezeu cauzată de păcat. „... Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte” (Isaia 59:2).

Isus a suportat cu adevărat mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului; pedeapsa pentru nelegiuirile noastre a căzut asupra Lui și I-a umplut sufletul de groază, deoarece El a luat asupra Sa toată greutatea vinovăției noastre. Cât de rău trebuie să fie păcatul în ochii lui Dumnezeu, încât a fost nevoie ca una dintre Persoanele Dumnezeirii să sufere vina și pedeapsa păcatului, pentru ca noi să putem fi ierțați!

Și totuși, chiar cuprins de această groază, Isus a putut să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!” Prin tot ce a trecut, credința Lui a rămas intactă. El a rămas credincios până la sfârșit, în ciuda suferinței, în ciuda sentimentului că fusese părăsit de Tatăl.

De ce făgăduințe ne putem prinde când ne simțim singuri și abandonați?

Mărți, 21 iunie - Perdeaua ruptă și stâncile despicate

Fiecare scriitor al Evangheliei a relatat istoria vieții lui Isus pe pământ dintr-o perspectivă proprie, dar toți au scris pe larg despre moartea Sa. Totuși Matei este singurul dintre ei care vorbește despre sfâșierea perdelei și despre mormintele deschise.

3. Citește Matei 27:49-54. Care este semnificația acestor evenimente? Către ce speranță ne îndreaptă ele privirea?

Isus a murit chiar după ce mulțimea, neștiind care au fost adevăratele cuvinte ale lui Isus, L-a batjocorit, spunând că îl cheamă pe Ilie să-L salveze. Batjocura aceasta a fost un alt exemplu, grăitor și trist, al faptului că Isus a fost înțeles greșit de mulți dintre cei care făceau parte chiar din poporul Său.

Apoi, Matei relatează că perdeaua din templu s-a sfâșiat de sus până jos. Simbolismul aici este inconfundabil: începuse o nouă eră în istoria mântuirii. Serviciile sacrificiale, care atâta vreme arătaseră spre Isus, nu mai erau necesare, fiind înlocuite acum de ceva cu mult mai bun.

4. Citește Evrei 8:1-6. Ce spun aceste texte și cum ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat cu sistemul sanctuarului pământesc?

Matei amintește nu doar de sfâșierea perdelei, ci și de stânci despicate, de morminte deschise și de morți înviați - evenimente care au putut avea loc doar în virtutea a ce realizase Isus, murind pentru păcat în locul nostru, ca înlocuitor al nostru. Așadar, aici vedem că au loc anumite evenimente care nu s-ar fi putut produce niciodată, „căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). Doar Isus poate să îndepărteze păcatele, iar dovada este învierea din morți, fără de care totul ar fi în zadar (vezi 1 Corinteni 15:13,14,19). În aceste învieri timpurii (nu știm câte au fost), vedem speranța și promisiunea învierii noastre la sfârșitul veacului.

Miercuri, 22 iunie - Hristos a înviat!

5. Citește Matei 28:1-15. Ce îți atrage atenția în acest pasaj? De ce le spune Isus femeilor să se bucure? (vers. 9)

Credința creștină are în centrul ei nu doar răstignirea Domnului Isus, ci și învierea Sa. Adevărul este că foarte mulți oameni, inclusiv necreștini, cred că un om numit Isus din Nazaret a murit răstignit pe o cruce. Găsim referințe istorice datate nu mult după timpul vieții lui Isus, precum aceasta, din istoricul roman Tacitus: „Nero... a expus la cele mai cumplite torturi o anumită clasă de oameni, urâți de ceilalți și respingători, numiți creștini. Christus, de la care și-au luat aceștia numele, a suferit pedeapsa extremă în timpul domniei lui Tiberius, de mâinile unuia dintre procuratorii noștri, Pontius Pilatus.” - Tacitus (57-117 d.Hr.)

Nici atunci și nici acum nu contestă prea mulți faptul că o figură istorică, pe nume Isus, a fost condamnată și crucificată.

Partea greu de acceptat este învierea Sa: ideea că Isus din Nazaret, care a murit într-o vineri după-amiază, a revenit la viață duminică dimineață. Aici întâmpină mulți dificultăți. Un iudeu crucificat de romani în Iudeea era ceva cât se poate de obișnuit. Dar un iudeu înviat din morți după ce a fost răstignit? Aceasta este cu totul altceva.

Și totuși, dacă nu am crede în Isus cel înviat, nu am avea o credință creștină. Pavel scria: „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră... Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Corinteni 15:14,19). Moartea lui Isus trebuia să fie urmată de înviere, deoarece prin învierea Lui avem certitudinea învierii noastre.

Când este vorba de învierea lui Isus, avem două opțiuni. Prima - s-o considerăm o propagandă sentimentală scrisă de câțiva adepți singuratici ai lui Isus, ca să-I păstreze amintirea vie, așa cum și în zilele noastre încercăm să le păstrăm amintirea vie personajelor proeminente care mor. A doua opțiune este să o luăm literal, ca pe relatarea la prima mână a unui eveniment extraordinar care are implicații pentru orice om care a trăit vreodată.

Tu pentru ce optezi? Explică-ți alegerea!

Joi, 23 iunie - Marea Trimitere

Pentru mulți oameni, lucrul cel mai greu de înțeles cu privire la Isus a fost acela că S-a întors în cer și le-a încredințat oamenilor lucrarea Evangheliei. Dar, atât de adesea, noi Îl dezamăgim și ne dezamăgim pe noi înșine, iar, după cum citim în evangheliile, nici primii Săi ucenici nu au făcut excepție în această privință. Și totuși, încredințându-ne această lucrare, Hristos Și-a arătat dragostea față de noi și ne-a arătat cât de mult avem nevoie de El.

6. Citește Matei 28:16-18. Compară cuvintele lui Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (vers. 18), cu Daniel 7:13,14. Ce legătură există între cele două texte?

7. Citește Matei 28:19,20 - versetele finale ale acestei evanghelii. Ce spune Isus și care este relevanța cuvintelor Sale pentru noi, astăzi?

Ellen G. White sugerează că, atunci când Isus S-a înălțat la cer, pe Muntele Măslinilor se adunaseră aproape cinci sute de oameni. (Vezi 1 Corinteni 15:6.) Misiunea de a proclama Evanghelia, sau Marea Trimitere, nu a fost doar pentru ucenici, ci pentru toți credincioșii. „Este o mare greșală”, scrie ea, „să crezi că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia le este dată tuturor acelor care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.” - *Viața lui Iisus*, p. 713 (822)

Te gândești frecvent la tine ca la un colaborator al lui Hristos? Cum ai putea să fii mai activ în transmiterea Evangheliei în lumea în care trăiești?

Vineri, 24 iunie - Un gând de încheiere

La fel ca toți ceilalți evangheliști, și Matei a scris despre învierea lui Isus. Și tot ca ei, nu a scris aproape nimic despre semnificația acestei învieri. Deși au descris evenimentul, Matei, Marcu, Luca și Ioan nu ne-au dat nicio explicație teologică, în ciuda locului central pe care îl ocupă în credința creștină. De abia în scrierile lui Pavel găsim o explicație detaliată a semnificației învierii. „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci, dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:20-22). De asemenea, Pavel a scris că noi am fost „îngropați împreună cu El prin botez și înviați în El și împreună cu El prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți” (Coloseni 2:12). Și Petru are ceva de spus cu privire la acest subiect crucial: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos” (1 Petru 3:21). Deși nu știm de ce scriitorii evangheliilor nu au dat o explicație detaliată, unii cercetători biblici au văzut în aceasta o dovadă în plus a autenticității și a veridicității relatărilor lor. Ei au scris la mulți ani după trecerea evenimentelor relatate. De ce nu au folosit această ocazie pentru a prezenta în mod amănunțit ce voiau ei să creadă oamenii despre înviere? Dacă totul a fost o înșelătorie sau o invenție, de ce nu au profitat de ocazie pentru a-i da semnificația pe care o doreau? Dimpotrivă, ei au relatat evenimentele în mod simplu, fără să încerce să le împodobască sau să le încarce cu explicații teologice în legătură cu presupusa însemnătate a celor petrecute.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Împărați 22 – 1 Cronici 3

1. Cum lucrau cei însărcinați cu repararea stricăciunilor de la Casa Domnului?
2. Ce a făcut Nebuzaradan Casei Domnului?
3. Cine a fost întâiul născut al lui Ismael?
4. Câți ani a domnit David la Hebron?

Viața lui Iisus, capitolul 78

5. Care a fost cea mai mare teamă a lui Isus, când Satana îi frământa inima cu ispitele lui?